

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupené Mgr. Evou Holou, zaměstnankyní Organizace pro pomoc uprchlíkům, s adresou pro doručování sady Pětatřicátníků 33, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 150/2012, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 5. 1. 2013 (městskému soudu doručeným dne 11. 1. 2013), doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 24. 1. 2013, se žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 11 A 150/2012. V návrhu navrhovatelka jako důvod uvedla, že řízení před městským soudem trvá nepřiměřenou dobu, i když se jedná o věc týkající se její žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 27 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. Uvedla, že uvedené věci předchází starší věci s přednostním režimem rozhodování a předložila seznam věcí vedených u městského soudu, napadených 11. senátu a dosud nerozhodnutých. Z přehledu neskončených věcí vedených v přednostním režimu, které předsedkyně senátu JUDr. Hana Veberová předložila spolu s vyjádřením k návrhu zdejšímu soudu, plyne, že ještě 21 věcí jí k rozhodnutí (jako soudci zpravodaji) přidělených předchází věci nyní projednávané.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se žalobou proti nečinnosti správního orgánu ze dne 19. 9. 2012, doručenou městskému soudu dne 20. 9. 2012, domáhá vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Městský soud přípisem ze dne 5. 10. 2012 zaslal žalovanému kopii žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Žalovaný obratem – dne 18. 10. 2012, zaslal správní spis, městskému soudu doručený dne 23. 10. 2012, i svoje vyjádření k žalobě. Městský soud žalobkyni (její zástupkyni) přeposlal na vědomí vyjádření žalovaného, na které zástupkyně žalobkyně reagovala přípisem ze dne 29. 10. 2012, jímž ještě doplnila podání o návrh důkazu. Soud pak přípisem ze dne 12. 12. 2012 vyzval žalovaného k prošetření, zda byla žalobkyní podána žádost o opatření proti nečinnosti. Žalovaný reagoval na výzvu soudu vysvětlením (dopisem) ze dne 20. 12. 2012. Dne 11. 1. 2013 podala žalobkyně u městského soudu nyní projednávaný návrh na určení lhůty pro vydání rozhodnutí městským soudem; ten byl obratem zaslán Nejvyššímu správnímu soudu k postupu podle § 174a zákona o soudech a soudcích.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2 věty druhé zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8 věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věc se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou,

usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V tomto případě se navrhovatelka domáhá žalobou proti nečinnosti správního orgánu vydání rozhodnutí; jedná se tedy o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla.

Přesto, že se v nyní projednávané věci jedná o agendu s přednostním režimem, i zde je třeba vnímat zásadu normovanou v § 56 s. ř. s., tedy že soud vyřizuje zásadně věci v pořadí, v jakém mu došly. Vzhledem ke speciální úpravě obsažené v § 56 odst. 3 s. ř. s. tak platí, že soud je povinen rozhodovat i „přednostní“ agendu rovněž v pořadí, v jakém věci soudu napadly. Předchází-li nyní souzené věci 21 návrhů (jak plyne z přehledu neskončených věcí vedených v přednostním režimu, které byly přiděleny k vyřízení předsedkyni senátu JUDr. Haně Veberové, jako soudci zpravodaji, předloženému spolu s vyjádřením k návrhu zdejšímu soudu) v přednostní agendě, pak i tyto věci soud vyřizuje sice přednostně před věcmi ostatními, ale v pořadí, v jakém mu napadly.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že návrh není důvodný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Soud, jak vyplývá ze spisového materiálu shora rekapitulovaného, se věcí po jejím obdržení ihned zabýval a činil postupně průběžně a bez zbytečných prodlev procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí. Nelze tedy konstatovat, že byl ve věci nečinný. Nejvyšší správní soud

proto neshledal ve věci průtahy, resp. tvrzenou nečinnost, a proto návrh žalobce podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu